

INFO

V neděli 16. června
nebude večerní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.

V neděli 23. června
Slavnost Těla a krve Páně.

Slavnostní mše svatá
v 9.00 hod. v kostele
sv. Petra a Pavla s průvodem.
Večerní mše sv. v 18.00
v kostele sv. Ludmily.

Ostatní mše nebudou.

V neděli 30. června poutní
mši sv. v 9.30 oslavíme
sv. Petra a Pavla.
Srdečně zveme.

KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE

PRAVIDELNÝ POŘAD
BOHOSLUŽEB V ROCE 2019

09.06. - neděle v 15.00

05.07. - pátek v 15.00

(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)

11.08. - neděle v 15.00

15.09. - neděle v 15.00

(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

Mělník
Pšovka
Záboří
Vysoká
Šemanovice
Medonosy

neděle 16. června 2019

Svatotrojická poutí

14:00
Mše svatá v kostele Nejsvětější Trojice
na Mělníku – Chloumku

15:00
Kulturní program v přilehlém parku:

- pěvecký sbor Cesmína
- folklorní soubor Jarošáček
- Jarmareční trdlo: divadélko pro děti
v podání Nezávislého divadla

Občerstvení na místě zajištěno.

Namísto procesí bude vypraven autobus:

13:00 zast. Cukrovar → 13:05 zast. Poliklinika →
13:10 zast. Fibichova → 13:15 Centrum seniorů Mělník → Chloumek
16:00 odjezd z Chloumku zpět do města

Změna programu v závislosti na počasí možná.

MĚLNICKÝ OKRUH 2019

Ve dnech 31. 5 – 2. 6. 2019 se v centru města a přilehlých ulicích uskuteční závod historických motocyklů, automobilů a formulových vozů. Vzhledem k tomu, že bude omezený přístup do centra města, mše svaté budou:

Pátek 31. května – 7.30 kostel sv. Ludmily

Sobota 1. června – mše nebudou.

Neděle 2. června – 8.00 – kostel sv. Ludmily

– 9.30 – Vysoká

– 11.00 – Záboří

– 18.00 – kostel sv. Petra a Pavla

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Mateńko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.farnostmelnik.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@dlm.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
ČERVEN 2019

Jaký je význam Nanebevstoupení?

V Krédu nacházíme tvrzení, že Ježíš „vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce“. Ježíšův pozemský život kulminuje událostí Nanebevstoupení, když přechází z tohoto světa k Otci a usedá po Jeho pravici. Jaký je význam této události? Jaké jsou její důsledky pro náš život? Co znamená rozjímat Ježíše sedícího po pravici Otce? Nechme se v tom vést evangelistou Lukášem. Začněme momentem, kdy se Ježíš rozhodl vydat na svou poslední pouť do Jeruzaléma. Svatý Lukáš zaznamenal: „Když se přibližovala doba, kdy měl být vzat (vzhůru), pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma“ (Lk 9,51). Během „výstupu“ do svatého města, kde se uskuteční jeho „exodus“ z tohoto života, Ježíš už vidí cíl, nebe, avšak dobře ví, že cesta, která jej dovede k Otci prochází křížem, poslušností Božímu plánu lásky. Katechismus katolické církve praví, že „vzdvížení na kříž znamená a ohlašuje vyvýšení při nanebevstoupení“. Také nám musí být v našem křesťanském životě jasné, že vstup do Boží slávy vyžaduje každodenní věrnost Jeho vůli, i když si žádá obět, někdy změnu našich plánů. Ježíšovo Nanebevstoupení se uskutečnilo konkrétně na Olivové hoře, nedaleko místa, kam se utekl k modlitbě před svým utrpením, aby se hluboce spojil s Otcem. Znovu tak vidíme, že modlitba nám dává milost žít ve věrnosti Božímu plánu.

Lukáš nám na konci svého evangelia vypráví o události Nanebevstoupení velice stručně. Ježíš vyvedl učedníky „směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha“ (24,50-53). Tak praví svatý Lukáš. Chtěl bych v tomto vyprávění poukázat na dva body. Předně, Ježíš během svého Nanebevstoupení činí kněžské gesto požehnání a učedníci zajisté vyjadřují svoji víru klaněním, poklekají a sklání hlavu. Toto je první důležitý bod: Ježíš je jediný a věčný Kněz, který svým utrpením prošel smrtí a hrobem, vstal z mrtvých a vystoupil do nebe; je u Boha Otce, kde se za nás stále přimlouvá (srov. Žid 9,24). Jak tvrdí svatý Jan ve svém prvním listu (srov. 2,1-2), On je náš přimlůvce. Je ale krásné to slyšet! Když je někdo předvolán k soudu nebo se má zodpovídat, první věc, kterou udělá, je, že vyhledá advokáta, aby jej hájil. My máme jednoho, který nás hájí vždycky, brání nás před úklady ďábla, brání nás před námi samotnými, před našimi hříchy. Draží bratři a sestry, takového advokáta máme, nemějme strach, jít k němu prosit o odpuštění, žádat požehnání, žádat milosrdenství. On nám vždycky pomáhá, je naším advokátem, vždycky

nás hájí. Nezapomínejte na to. Ježíšovo Nanebevstoupení nám tedy dává poznat tuto tak útešnou skutečnost našeho putování: v Kristu, pravém Bohu a pravém člověku, naše lidství vstoupilo k Bohu. On nám otevřel přístup; je jako horolezecký průvodce, který při výstupu na nějakou horu dosáhne vrcholu a přitahuje nás k sobě, vede nás k Bohu. Svěříme-li mu náš život, necháme-li se Jím vést, máme jistotu, že jsme v bezpečných rukách, v rukách našeho Spasitele, našeho přímlovce.

Druhý bod: svatý Lukáš referuje, že apoštolové, jakmile viděli, že Ježíš vystoupil do nebe, vrátili se do Jeruzaléma „s velikou radostí“. Zdá se nám to poněkud divné. Obvykle, když jsme odděleni od svých blízkých, svých přátel nějakým definitivním rozloučením a zejména v důsledku smrti, máme v sobě přirozený smutek, protože už nevidíme jejich tvář, neuslyšíme více jejich hlas, nebudeme se moci těšit z jejich sympatií, z jejich přítomnosti. Nicméně, evangelista zdůrazňuje hlubokou radost apoštolů. Jak je to možné? Právě proto, že pohledem víry chápou, že ačkoli je odňat jejich očí, zůstává Ježíš stále s nimi, neopouští je, a v Otcově slávě je jim oporou, vede je a přimlouvá se za ně.

Svatý Lukáš podává skutečnost Nanebevstoupení také v úvodu Skutků apoštolů, aby zdůraznil, že tato událost je článkem, který připojuje a spojuje Ježíšův pozemský život k životu církve. Tady svatý Lukáš zmiňuje také oblak, který vzal Ježíše z očí učedníků, kteří zůstávají rozjímat Krista vystupujícího k Bohu (srov. Sk 1,9-10). Zasahují tedy dva muži v bělostných šatech, kteří je vybidli, aby nestáli a nehleděli k nebi, ale sytili svůj život a své svědectví jistotou, že se Ježíš vrátí právě tak, jak Jej viděli odcházet do nebe (srov. Sk 1,10-11). Právě pobídka plynoucí z rozjímání Ježíšovy vlády umožňuje, aby se nám od Něho dostalo síly nést a dosvědčovat evangelium v každodenním životě: rozjímat a jednat, ora et labora učí svatý Benedikt. Obojí je nezbytné v našem životě křesťanů.

Nanebevstoupení neindikuje Ježíšovu absenci, ale říká nám, že je Živý mezi námi novým způsobem; nenachází se už na nějakém konkrétním místě světa jako před Nanebevstoupením. Nyní je součástí vlády Boží, přítomen v každém prostoru a času, nablízku každému z nás. V životě nikdy nejsme sami, máme tohoto advokáta, který nás očekává a který nás hájí. Nikdy nejsme sami. Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Pán nás vede a spolu s námi mnoho bratří a sester, kteří v tichosti a ve skrytu, ve svém rodinném a pracovním životě, ve svých problémech a těžkostech, v svých radostech a nadějích každodenně žijí víru a společně s námi přinášejí světu vládu Boží lásky ve vzkříšeném Kristu, který vystoupil do nebe je naším přímlovcem.

Je to Duch, kdo nás vede

Svátek Letnic – padesátý den po Velikonocích – představuje plnost velikonočního tajemství: vzkříšený Ježíš vystoupil na nebesa, má podíl na Božím majestátu a nyní naplňuje slib daný učedníkům, že jim pošle Utěšitele, Ducha Svatého (srov. Jan 14,16.26;16,7).

Duch Svatý, který byl dán Ježíšem na kříži jako predehra jeho vylití Zmrtvýchvstalým na učedníky, je tím, kdo zpřítomňuje Krista v církvi, uschopňuje křesťany ke svědectví a provází hlásání evangelia. Podle čtvrtého evangelia Ježíš dechl na učedníky Ducha při svém zjevení, k němuž došlo osm dní po Velikonocích. Podle Lukáše sestoupil na novou komunitu křesťanů víckrát: v Jeruzalémě, v Cesareji a v Efesu. Jsou to různé způsoby, jak mluvit o stálé přítomnosti Ducha v životě křesťanů a církve...

V evangeliu slyšíme Ježíšův příslib Ducha Svatého učedníkům v tzv. řeči na rozloučenou: v ní k nám i dnes promlouvá oslavený Pán. Především tvrdí, že Duch, Utěšitel - Přímlovce, kterého Otce pošle, bude mít za úkol vydat svědectví Ježíši samému. V procesu, který se v dějinách otevřel a v němž jsou Ježíš a jeho následovníci předmětem žaloby

a nepřátelství, má Duch Svatý roli obhájce: svědčí o Ježíši a doprovází učedníky, když jsou také oni povoláni vydat svědectví. Učedník je svědek, který naslouchal Ježíšovým slovům a byl od počátku vtažen do jeho veřejného působení. Duch Svatý tedy po Ježíšově smrti učedníka uschopňuje, aby vydával toto svědectví až na smrt, aby vyznal svého Pána tím, že daruje svůj život v mučednické smrti.

Duch Svatý má však také ještě jinou důležitou úlohu: vést učedníky k pochopení a přijetí hloubky těchto skutečností, které nebyli schopni pochopit a přijmout, když byl Ježíš s nimi: „Ale Přímlovce Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já“. V chápání osoby Ježíše Krista a tajemství spásy jsou různé časy, jak to sám Ježíš vysvětlil Petrovi: „Co já dělám, tomu ty nyní ještě nemůžeš rozumět, pochopíš to však později“; „kam já jdu, tam za mnou teď jít nemůžeš; půjdeš však za mnou později“. Ano, jsou zde Ježíšova slova a gesta, která apoštolové bezprostředně nepochopili, stejně jako není řečeno, za koho bude mluvit Duch Svatý, který „bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít“. Avšak pozor, nejde o nějaké nové zjevení, protože Duch Svatý, „Ježíšův nerozlučný společník“ (sv. Basil), se nevzdálí od Ježíšova poselství. Bude zpřítomňovat a aktualizovat Krista právě jakožto Synův horlivý posluchač... To je veliké tajemství naslouchání Bohu, tajemství uvnitř Trojice: Syn vždycky naslouchá Otci; Otec naslouchá přímlově Syna a vzývání Ducha; Duch je společenstvím Otce a Syna.

Církev tedy není osiřelé společenství, protože jí nikdy nebude chybět Kristova přítomnost. Jestliže je pravda, že při svém odchodu k Otci zanechal své ve světě, pak je také pravda, že je svěřil Duchu Svatému, „jinému – vzhledem k sobě – Utěšiteli“, tomu, který je svědek a obhájce. A tento Duch nás „vede do veškeré pravdy“ tím, že nám učedníkům nabízí možnost stále lépe rozumět pravdě: nikoliv pravdě abstraktní, ale pravdě - osobě, Ježíši Kristu, který je „cesta, pravda a život“; pravdě, která církev neustále předchází, avšak církev ji nikdy nemůže vlastnit; pravdě, která je interpretována, zvěstována a prožívána v církvi, kdykoli si připomene, že je dílem Ducha Svatého, který z ní dělá Kristovo tělo ve světě.

Vojtěch Kodet OCarm

Slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova

V pátek po druhé neděli po slavnosti Soslání Ducha Svatého slaví církev slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Pro porozumění smyslu této úcty vyjdeme z našeho lidského srdce, které se obecně považuje za jakýsi střed a vrchol lidského ducha, a je tedy schopno nejen poznávat hodnoty, věci a druhé lidi, ale i milovat a věřit. V tomto směru je charakteristický výrok biskupa Augustina: „Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, Bože.“ Písmo vypráví o Ježíši z Nazareta, který měl srdce pro všechny, kdo se namáhají a jsou obtíženi. Jako takový zbořil zeď, která dělila Židy a pohany, otroky a pány, muže a ženy. Spojil, co bylo předtím oddělené, svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním odstranil překážky mezi všemohoucím Bohem a slabým člověkem, ale i mezi lidmi všech ras a pokolení, kteří jsou tak často rozděleni, nerozumí si a dokonce proti sobě i bojují. Podle evangelisty Matouše Ježíš každého zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás obcerstvim.“ V něm se tak naplnilo slovo starozákonního proroka Ezechiela: „Dám jim jedno srdce a vložím do jejich nitra nového ducha, odstraním z jejich nitra srdce kamenné a dám jim srdce z masa.“ Pro věřící se tak Ježíšovo milující srdce stává znamením nového způsobu života provázeného láskou a oddaností, a dokonce schopností nasadit se pro druhé až na smrt. Víra umožňuje otevření vlastního srdce pro přijetí Boží milosti, a křesťan pak dokáže v důsledku toho překonat nejrůznější rozdělení, kterými trpí současný svět; takto naplněná a prožívaná víra má tedy sjednocující účinek. Filozof Blaise Pascal napsal: „Je to srdce, které pocituje Boha, a ne rozum. Hle tedy, co je víra:

Bůh pocíťovaný srdcem, nikoli rozumem.“

2. Vatikánský koncil v pastorální konstituci o církvi v dnešním světě uvádí: „(Ježíš) se svým vtělením... spojil s každým člověkem. Lidskýma rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval.“ Koncil tak jen potvrdil úctu prokazovanou Ježíšovu boholidskému srdci od křesťanského starověku, jak to dokazují jednání tehdejších koncilů a jak o tom uvažoval Origenes, Augustin nebo Maxim Vyznavač a středověcí církevní učitelé Tomáš Akvinský a Bonaventura. Ke stejným závěrům dochází současná christologie, která se navíc opírá o potvrzení papežskou autoritou. Mezi velké šířitele této úcty patřil např. Jan Eudes a Markéta Marie Alacoque, a v poslední době ji výslovně potvrdil papež Pius XII. v encyklice Haurietis aquas (1956). Učení církve se opírá o synoptická evangelia (Mt 27,51; Mk 15,38; Lk 23,45), která uvádějí, že v hodině Ježíšovy smrti došlo k roztržení chrámové opony. Janova zpráva mluví o probodění Ježíšova boku (19,33-37), kdy vyšla kromě krve i voda. Ta se stala symbolem daru Ducha Svatého, tedy dokonalého otevření Božího srdce na důkaz, že se bezezbytku daruje v plnosti lásky a oběti člověku. Jan Chrysostomos to ve svých křesťanských katechezích komentuje: „Tento voják mu tedy probodl bok, pobořil tak zeď svatého chrámu, a já jsem tak nalezl poklad a obdržel nesmírné bohatství.“ Spiritualita křesťanského východu i západu je silně ovlivněna a obohacena hlubokým vztahem úcty k Ježíšovu srdci a jejími důsledky, a ztotožňuje se tak s výzvou apoštola Pavla (Fil 2,5): „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš!“

P. Miloslav Fiala

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků. Demonstrace „Odvalu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod.

Nejbližší termín: 25. června. Trasa: budeme se setkávat u Pražské brány a procházet historickým jádrem města.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpírán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění!